

12 — Sutra

— I šta kažete: sutra će biti juče? — stari profesor suspregnu osmeh, ubeđen da pacijent naspram njega ne zapaža podrugljiv prizvuk izgovorenih reči.

— Da, može se i tako reći — mladićev uzdah odavao je odsustvo nade da će biti shvaćen. Samo primitivni i ograničeni ljudi imaju razvijenu sposobnost nadanja, kod umnih i darovitih te moći nema, a njega su, pre nego što je proglašen psihijatrijskim slučajem, smatrali darovitim mladim fizičarem.

— Da li ste kao mali mokrili u krevet? — stažistkinja sa niskim potpeticama i visokom dioptrijom protrlja nos.

Razočaran što će se i ovaj razgovor završiti neuspehom, mladić tiho nastavi.

— Znam da niste upoznati sa teorijom relativiteta i zakrivljenošću prostor-vremena, stoga ću vas podsetiti da se nauka oduvek zasnivala na pretpostavci da je vreme pravolinijski rastuće, od prošlosti ka budućnosti. Kad god bi vam neko grafički prikazivao promenu u funkciji vremena, vremensku osu bi crtao kao usmerenu pravu liniju. Međutim, kao i kod svakog postulata, možemo posmatrati teoriju koja se zasniva na suprotnoj pretpostavci...

— Čekajte! Zar ta nova teorija ne bi bila protivrečna? — profesor je glumio zainteresovanost.

— Ne! Naprotiv: ako se nešto uzima kao aksioma, znači da se ne može dokazati na osnovu ostalih početnih pretpostavki, pa samim tim nije posledica nijedne od njih. Dakle, ako pođemo od suprotne pretpostavke da vreme nije pravolinijski usmereno, to neće biti protivrečno ostalim osnovnim postulatima našeg prostor-vremena...

— Da li ste želeli da se rešite oca, kako bi majka bila samo vaša? — devojka nervozno dotaknu uvo.

— Ako vreme, dakle, nije pravolinijski usmereno, pitao sam se kakva bi mu kriva linija odgovarala. Neću vas zamarati svojim pogrešnim hipotezama, reći ću samo da sam primenom diferencijalnog računa, mereći neprimetna odstupanja u brzini protoka vremena, došao do neočekivanog, ali krajnje prostog zaključka: vreme je jedna najobičnija sinusoida!

— Sinusoida? Zar nas u školi nisu učili da se tako prostire zvuk?

— U pravu ste, profesore. Svetlost je takođe talasna, i električno polje i... ustvari: ništa oko nas ne miruje, sve se talasa, pa je talasna priroda vremena sasvim logična. Ono, znači, ne teži beskonačnosti, već oscilira kao sinusoida. Nažalost, ovo nije naišlo na razumevanje mojih kolega. Šta više, njihova burna reakcija je razlog što se nalazim ovde...

— Kakva je vaša seksualna orijentacija? Privlači li vas isti pol? — devojka škljocnu zubima.

— Dakle, vreme se periodično ponavlja, u jednom trenutku dostići ćemo tačku maksimuma posle koje će se sve odigravati simetrično, ali u opadajućem smeru sinusoida... baš kao kada se video zapis premotava unazad. Mi smo intuitivno stekli sliku o vremenu, ali, znate, sada se naši životi odvijaju u rastućem smeru i svaki uzrok ima svoju posledicu, a kada vreme bude u opadajućem intervalu svaka posledica će dovoditi do svog uzroka. Morate priznati da su u širim razmerama ti termini uzroka i posledice, rasta i opadanja, sasvim relativni i ravnopravni... Jer biti gore ili biti dole zavisi isključivo od pozicije posmatrača.

— Znači li to da će tada ljudski životi počinjati smrću, a završavati u majčinoj utrobi?

— Baš tako, profesore! Ljudi odvajkada naslućuju postojanje ‘sudnjeg dana’, ustajanje mrtvih iz grobova i vaskrsavanje... znate već, reinkarnacija, ponovno rađanje, drugi život... sve je to duboko u našoj svesti, iako je ljudski um nesavršen, pa ne uspeva da sačuva sećanje na naše prethodne živote... U svakom slučaju — živeli smo i živećemo opet, u oba smera, beskonačno mnogo puta...

— Da li ste bili seksualno zlostavljani u mladosti? — devojka iskrivi vrat.

— Čekajte! Kažete da ću ja jednog dana ustati iz groba i nastaviti da živim, sve mlađi i mlađi, dok se na kraju ne budem sveo na običan embrion?

— Da, profesore. Nijednog trenutka ne smemo zaboraviti da smo samo skup prostih čestica grupisanih u molekule. Jesmo li ih mi stvorili? Imamo li kontrolu nad njima? Ne! Nadam se da shvatate da ste sačinjeni od iste tvari kao i stolica na kojoj sedite, dugme na vašoj košulji, olovka u vašoj ruci. Neke čestice su se okupile i zauzele takvu formaciju da trenutno čine baš vas, vaše telo i molekule u njemu, ali niste ih vi stvorili, niti će nestati nakon vaše smrti... samo će se okupiti na neki drugi način, čineći neku drugu tvorevinu. A mi taj proces nazivamo proticanjem vremena. Na nivou čestica vremensko usmerenje nema značaja, u njihovom mikro-svetu oba smera su ravnopravna i podjednako moguća. Što se sveta ljudi tiče, shvatam da je teško poverovati da ćete se od grobne truleži preobratiti u ljudsko telo, da ćete ponovo udahnuti onaj izdahnuti samrtni dah i tako otpočeti život... da ćete proživeti ponovo sve, samo obrnutim smerom...

— Masturbirate li često? — devojka se ugrize za jezik.

— I? Kada ćemo stići do tačke maksimuma? Kad će ta vaša vremenska sinusoida početi da opada?

— Pravo pitanje, profesore! Rezultati kažu da se radi o danima, možda i satima, kada će vreme promeniti smer. Zamislite: Nil Armstrong se iz mora, u kapsuli Kolumbija, ponovo vraća na Mesec, Aleksandar Veliki sastavlja Gordijev čvor, pećinski čovek ostaje bez vatre, život se vraća u okean... sutra će biti juče...

— Dosta, zaboga! Ne preterujte! — profesor skinu naočare i odloži ih na sto. — Ne želim više da slušam, manite se tih gluposti i... i... Možete se vratiti u sobu!

Mladić pognute glave krenu ka vratima. Škripu brave zameni neprijatna tišina.

Devojka povuče suknju preko golih kolena i žmirnu.

— Seksualno je frustriran, sve vreme je bezuspešno pokušavao da ostvari komunikaciju sa mnom.

— Da, koleginice, radi se o teškom progredijentnom oboljenju koje ličnost odvlači iz realnosti u svet imaginacije i sumanutih ideja. Šteta, bio je velika nada savremene nauke...

Profesor se zagleda u olovku u svojoj ruci. Usne mu se razvukoše u podrugljiv osmeh.

— Ha, ha, sinusoida! I šta je ono rekao... pitanje je dana, možda i časa kada će sutra postati juče... ...ećuj itatsop artus eć adak asač i adžom ,anad ej ejnatip ...